

Iván, invandraren

“Vad konstig jag känner mig i den här byn”, tänkte jag när vi hade installerat oss och jag gick ut för att bekanta mig med den nya omgivningen. Mitt land, Argentina, var långt borta, på andra sidan havet. Mina vänner fanns inte här, inte heller min cykel som inte hade fått plats i resväskan, inte min hund Hajen som nu bodde hos mormor. Jag gav honom namnet för att han hade en rad med sylvassa små tänder som han visade alla som kom nära honom. Han var liten som en fågel men modig som en haj. Stackars Hajen var kvar i Buenos Aires.

Vi hade gått till fots från tågstationen till kvarteret. Det var här vi skulle bo. I den värsta julihettan gick vi uppför vägen där vi såg några väldigt fina hus, men det var fortfarande inte vår by. För att komma dit var vi tvungna att gå förbi ännu några gator.

Då såg jag huset. Det var högt och hade 4 våningar. Det fanns inga balkonger, och fasaden var grön. Vi gick in i porten. I entrén i huset i Buenos Aires fanns det en enorm spegel och fåtöljer att sätta sig i medan man väntade på någon granne. Här fanns det inget sådant, men föräldrarna skulle åtminstone kunna få arbete här, sa de. I vårt land kunde vi inte bo längre.

När jag fick tillåtelse, gick jag ut för att utforska den nya omgivningen. Jag gick uppför något som liknade en allé med träd på båda sidor, den var bredare än gatan där vi bodde, här fick inga bilar köra och det fanns parkbänkar där det satt grupper med kvinnor och män som konverserade. Barn sprang från den ena sidan till den andra, några spelade fotboll och andra cyklade. De såg glada ut. Jag tänkte på mina vänner i Buenos Aires. Jag kände mig väldigt ledsen och jag längtade tillbaka hem. I ett gathörn stod det "Torrent Santa Anna". "Vad kan "torrent" betyda? tänkte jag. Mina föräldrar hade förklarat att jag var tvungen att lära mig ett nytt språk. Kanske betydde det "gata".

Jag fortsatte uppför allén där jag kom fram till ett torg. Där fanns det många barn som spelade fotboll och basket. Jag gick försiktigt närmare och satte mig på en stenbänk och såg på medan de roade sig. Jag längtade efter mina vänner i Buenos Aires.

- Vill du vara med och spela? – en röst från sidan ryckte mig ur min nostalgi.
- Vad heter du? – fortsatte rösten. – Jag heter Mohamed.
- Iván.
- Vill du spela? Vi är två mot en och det fattas en spelare – insisterade han.
- Ja, det är klart.

Jag tyckte mycket om att spela fotboll. I Buenos Aires spelade jag varje eftermiddag med mina vänner. Jag är duktig, väldigt duktig och det märkte de direkt.

Från den första dagen kommer jag ihåg att jag kom tillbaka hem mycket mindre ledsen än jag hade varit när jag hade gått ut. Barnen i byn hade sommarlov och vi hade stämt träff redan nästa dag för att skjuta flera skott. Parken hette Petanca och jag hade lärt känna Mohamed, Mussa och Alberto.

Tre dagar senare fick jag en överraskning. Vi spelade fotboll när bollen hamnade utanför planen och rullade in på området där det fanns gungor. För att slippa gå dit och hämta den skrek jag på en flicka som var i närheten av bollen.

- Hallå! Kan du slänga hit bollen?

Men hon svarade inte. Hon rörde sig inte ens. Hon satt med ryggen mot och lekte i gruset.

- Hallå! Tjejen! Kan du slänga hit bollen?
- Hon hör dig inte – sa en röst i närheten-. Hon är döv. Hon måste kunna se ditt ansikte för att kunna läsa på dina läppar.
- Och vem är du? – frågade jag henne, överraskat.
- Jag är hennes vän. Jag heter Tania.

Tania gick bort där Claudia satt. Hon rörde vid hennes rygg och Claudia vände sig om. Efter att ha gestikulerat till henne med händerna gick hon och hämtade bollen. Jag blev alldeles stilla: Claudia var den vackraste flicka jag hade sett i hela mitt liv. Hon var lång som jag, och blond; med gröna ögon som nästan hypnotiserade. Hon var underbar.

Tania gav mig bollen. Men jag kunde inte röra mig. Hon var så vacker.

- Vad tittar du på? - undrade Tania.
- Vill ni vara med och spela fotboll? – jag ville inte flytta mig från deras sällskap.

Tania vände sig till Claudia och med teckenspråket frågade hon henne, och hon sa ja. Mina vänner tittade lite konstigt på mig men efter fem minuter spelade vi alla fotboll. Jag fick veta att Claudia och Tania pratade teckenspråket på katalanska. Det var inte språket som mina föräldrar sa att jag måste lära mig utan ett annat språk! ” Vilken märklig by det här”, tänkte jag.

15 dagar senare visste jag många nya saker. Mohamed var från Marrocco, Mussa från Gambia. Albert hade fötts i byn, men hans familj var från Andalusien. Tania och Claudia var båda från byn och deras föräldrar med. Alla pratade en massa olika språk: det var spanska, det var katalanska, det var arabiska, det var diola och engelska och sist men inte minst teckenspråket. Den var verkligen speciell den här byn!

En dag föreslog Tania att vi skulle ta våra cyklar. Hon kände till ett ställe i byn dit hennes bror ofta brukade cykla. Hon förklarade att det var fullt med små backar att hoppa i, trampoliner i trä och till och med en liten bassäng med skum i. Jag ångrade att vi hade lämnat min cykel i Buenos Aires! Men som tur var så kunde jag låna Mussas brors cykel. Vi cyklade till Cykelparken La Poma och det överträffade alla mina förväntningar. För det första låg det två stora fotbollsplaner med gräs bredvid parken! Två planer! Jag kunde knappt tro mina ögon! I cykelparken fanns det några stora pojkar, runt femton år, som hoppade och gjorde konst i luften. Några andra tävlade i cykellopp, de liknade gaseller; och några andra övade trial.

- Den här byn har allt! – skrek jag upphetsat.
- Du har inte sett allt ännu – svarade Tania-. Min bror brukar också gå till skateboard banan, där nere bakom gymnasiet.
- Skateboard? Var?

Vi sprang snabbt dit. Jag var överväldigad över alla nyheter! En grupp ungdomar kastade sig nedför den tömda bassängen på sina skateboards: en efter en. De gjorde volter i luften och landade smidigt.

- Det är helt otroligt! – sa jag medan jag vände mig mot Claudia. Tania hade lärt mig några ord på teckenspråket. Allt berättade vi för henne. Hon var verkligen vacker.

En annan dag gick vi och fikade hemma hos Alberto. Hans mormor bakade en sockerkaka, och medan vi åt, frågade hon hur jag mådde. Hon klappade mitt hår och berättade för oss att hon fortfarande mindes den dag de flyttade till denna byn, från Andalusien. De flyttade till Barri del Remei. Det fanns inget rinnande vatten och de fick gå med hinkar till brunnen vid Sankt Peres Avenue, som låg ganska långt borta, för att hämta vatten.

Detta gjordes fram till att grannarna organiserade sig och gick samman för att bygga ledningar för att få hem vatten till husen. Hon berättade också att för att kunna komma till byn var de var tvungna att korsa floden Castells över en bro och att ibland var vattnet så starkt att det drog med sig bron! Vilka tider! Allt har förändrats en hel del!

I slutet av sommaren hade jag en hel del nya erfarenheter att förklara för mina vänner i Buenos Aires när jag kopplade upp mig på Messengern. Ingen kunde tro att vi hade två fotbollsplaner med gräs, ett paradiset för cyklar och en skate park så stor som i Buenos Aires. Inte heller att här fanns den vackraste flickan i världen, Claudia.

Alla ville träffa henne! "Jag saknar minna vänner och Hajen, men Premià de Dalt är också ganska bra, tyckte jag.

Dagarna gick och det var dags att börja skolan.

- Vilken skola ska du gå i? frågade Mohamed mig.
- Man har sagt mig att jag ska gå på Santa Anna - svarade jag.
- Tania och jag också! Vi kommer att gå tillsammans! Alberto och Mussa ska gå på Marià Manent.
- Och Claudia?
- Nej, Claudia ska gå i Barcelona, säger Tania.
- Hon ska gå på en skola där lärarna talar teckenspråk.

Nyheten kom som en kanna med kallt vatten. Utanför Premià? Claudia? Jag kunde inte tro det! Jag var väldigt arg! Hur kan det vara så att Claudia inte ska gå på vår skola?

- Oroa dig inte sa Claudia, vi kan träffas på lördagarna i la Petanca. Ok?
- Ok.

Jag älskar den här byn. Här finns människor från hela världen. En del kom hit för många år sedan. Andra för kort tid sedan. Vissa är härifrån och har aldrig flyttat, andra har flyttat för att studera Den är speciell den här byn och den är vacker, mycket vacker.